

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/75/2024
Identifikačné číslo spisu:	1218200153
Dátum vydania rozhodnutia:	02.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1218200153.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. M., narodenej XX. O. XXXX, I., T. XXXX/XX, zastúpenej advokátom Mgr. Dávidom Orbánom, Bratislava, Révová 7, proti žalovanému Stavebnému bytovému družstvu Bratislava II, Bratislava, Strojnícka 8, IČO: 00 169 382, o zaplatenie 652,62 eura s príslušenstvom a o zaplatenie 139,48 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-8C/1/2018, pôvodne na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/1/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2023 sp. zn. 9Co/116/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 8C/1/2018-67 z 30. januára 2019 spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/1/2018 a pod sp. zn. 13C/47/2018, v ktorých sa žalobkyňa voči tomu istému žalovanému domáhala zaplatenia sumy 652,62 eura s príslušenstvom a sumy 139,48 eura s príslušenstvom z rovnakého titulu za rôzne obdobia tak, že obe veci budú vedené pod sp. zn. 8C/1/2018. Následne súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 8C/1/2018-227 z 12. augusta 2021 žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Dospel k záveru, že žalovaný účtoval žalobkyni v rámci vyúčtovania nákladov za služby spojené s bývaním za roky 2016 a 2017 oprávnené sumy a položky, a to na podklade stanov Stavebného bytového družstva Bratislava II v znení novely schválenej uznesením Zhromaždenia delegátov SBD Bratislava II č. 15/2015 a č. 16/2015 dňa 23. marca 2015, účinné dňom 1. júna 2015. Zo stanov žalovaného vyplývalo, že položky ako poplatok za výkon správy, fond prevádzky, údržby a opráv, odmena zástupcu vlastníkov, náklady družstva na správu družstevného bytu v nájme, fond opráv a nákladov spojených s údržbou bytov sú súčasťou úhrad spojených s nájmom bytu. Okresný súd Bratislava II už skôr rozsudkom č. k. 22Cb/16/2016-187 z 24. septembra 2018, právoplatným dňa 2. júna 2020, zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti sporných článkov stanov bytového družstva, účinných od 1. júna 2015. K námietke žalobkyne, že malo dôjsť k vydaniu rozsudku

pre zmeškanie, súd prvej inštancie uviedol, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie, nakoľko za žalovaného podával vyjadrenia v spore jeho zamestnanec na základe poverenia podľa § 9 Zákonníka práce, založeného v spise. Vády zastúpenia žalovaného jeho zamestnancom na podklade poverenia podpísaného len predsedom družstva nezistil súd ani v ďalších obdobných sporoch tých istých strán, v ktorých rovnako žalovaného zastupoval jeho zamestnanec na základe takéhoto poverenia. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Keďže úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. septembra 2023 sp. zn. 9Co/116/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP); žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP), keďže mu žiadne trovy konania nevznikli.

2.1. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že novelizované znenie stanov žalovaného oprávňovalo žalovaného účtovať aj žalobkyňou namietané položky, pretože zmena bola prijatá zákonom aprobovaným spôsobom, keď o nej rozhodol orgán družstva oprávnený o takejto zmene rozhodnúť. Pre konajúce súdy bol pritom záväzný záver súdov v otázke platnosti príslušných častí stanov žalovaného, ktoré žalobkyňa napadla v konaní sp. zn. 22Cb/16/2016, v ktorom nebola úspešná. Námietku o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného s poukazom na to, že sa žalobkyňa stala vlastníčkou predmetného bytu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú, keďže žalobou uplatňované plnenie sa týkalo rokov 2016, 2017, kedy bola povinná uhrádzať náklady spojené s nájmom družstevného bytu prenajímateľovi, t. j. žalovanému, pričom na povahe týchto nárokov sa nič nezmenilo v dôsledku neskoršej zmeny nájomného vzťahu na vzťah vlastnícky.

2.2. K námietke nedostatku oprávnenia povereného zástupcu žalovaného konať za žalovaného odvolací súd uviedol, že požiadavka podpisu aspoň dvoch členov predstavenstva v prípade právnych úkonov, pre ktoré je predpísaná písomná forma, sa nevzťahuje na podanie vyjadrenia k žalobe, nakoľko toto podanie nemá povahu právneho úkonu. Poverenie na zastupovanie žalovaného v súdnom spore vydal predseda družstva zamestnancovi v rámci výkonu svojej bežnej riadiacej činnosti.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila podľa § 420 písm. c) a f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná jej nárok na náhradu trov konania.

3.1. Váda v zmysle § 420 písm. c) CSP mala podľa dovolateľky spočívať v nedostatku procesnej spôsobilosti, resp. oprávnenia A.. Y. robiť úkony pred súdom za žalovaného s poukazom na ustanovenie § 72 CSP a zápis v obchodnom registri. Vyjadrenie k žalobe za žalovaného podal a podpísal A.. Y. ako poverený zástupca žalovaného, pričom jeho poverenie na tieto úkony nebolo podpísané dvoma členmi štatutárneho orgánu žalovaného, ale iba jedným členom, a to predsedom družstva, hoci podľa zápisu v obchodnom registri v tom čase bolo konanie za žalovaného upravené tak, že za predstavenstvo koná navonok predseda a podpredseda družstva alebo iný poverený člen predstavenstva. Právne úkony predstavenstva, pre ktoré je predpísaná písomná forma, pritom podpisujú za družstvo aspoň dvaja členovia predstavenstva. V zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) právny úkon za právnickú osobu sa považuje za priame konanie právnickej osoby. Podľa § 243 ods. 3 druhá a tretia veta zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) je štatutárny orgán družstva kolektívny orgán a rozsah jeho konania sa povinne zapisuje do Obchodného registra. Žalovaný ako právnická osoba bol tak oprávnený realizovať právne úkony výlučne prostredníctvom štatutárneho orgánu, predstavenstva družstva, a na jeho konanie sa vyžadovalo spoločné konanie dvoch osôb, preto nie je možné prihliadať na také procesné úkony, ktoré boli v konaní vykonané v rozpore so zákonom a zápisom v Obchodnom registri. Vyjadrenia za žalovaného podané v konaní povereným zamestnancom A.. Y.P. boli podané neoprávnenou osobou a súd na ne nemal prihliadať. Dovolateľka pritom poukázala na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.

novembra 2020 sp. zn. 3Obdo/65/2020, podľa ktorých konanie pred súdom neoprávnenou osobou sa nepovažuje za nedostatok procesnej podmienky, ale za neodstrániteľnú vadu konania, u ktorej ratihabícia neprípadá do úvahy.

3.2 V dôsledku opísaného nesprávneho postupu súdu nižšej inštancie tak došlo podľa dovolateľky aj k vzniku vady zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, spočívajúcej v porušení zásady rovnosti zbraní v neprospech žalobkyne, keďže súd prvej inštancie nerozhodol o veci rozsudkom pre zmeškanie, hoci boli splnené podmienky ustanovenia § 273 CSP pre jeho vydanie. Súd prvej inštancie napriek opakovaným námietkam žalobkyne neskúmal oprávnenie A. Y. konať za žalovaného a naďalej konal vo veci s týmto zástupcom. Odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšej inštancie taktiež z tohto dôvodu označila za nepresvedčivé a nedostatočné. Napokon dovolateľka namietala aj nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 9 Zákonníka práce odvolacím súdom, ktorý v odôvodnení rozhodnutia odkázal na skutočnosť, že vady v zastúpení žalovaného nevidel odvolací súd ani v iných obdobných veciach rovnakých sporových strán. Žalobkyňa však v týchto konaniach bola úspešná, preto nemala dôvod napádať ich dovolaním.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rovnakú námietku uplatnila žalobkyňa už v iných vzájomných sporoch, avšak vždy bola súdmi odmietnutá ako nedôvodná. A. Y. je právnik a zamestnanec žalovaného na pozícii odborný referent právneho oddelenia. V zmysle čl. 39 ods. 1 stanov žalovaného predseda predstavenstva riadi bežnú činnosť družstva v postavení vedúceho organizácie ako predseda družstva v zmysle pracovnoprávných a všeobecne záväzných predpisov. Plní voči zamestnancom družstva všetky funkcie vedúceho organizácie v zmysle pracovnoprávných predpisov, okrem tých, ktoré si svojimi uzneseniami vyhradilo predstavenstvo. Poverenie v prebiehajúcom súdnom konaní bolo vydané v súlade s § 9 Zákonníka práce predsedom družstva, za družstvo tak konala v spore oprávnená osoba. Dovolanie žalobkyne považoval za nedôvodné a žiadal ho zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti opravného prostriedku. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

7.1. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

9. V danom prípade dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzovala v prvom rade z § 420 písm. c) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej

alebo ktorým sa konanie končí, ak strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

10. Uplatnený dovolací dôvod sa vzťahuje na procesnú podmienku konania týkajúcu sa procesnej spôsobilosti strany v spore. Keďže žalovaná v spore je právnickou osobou (družstvo), nemôže u nej vzniknúť (počas riadnej existencie družstva) nedostatok procesnej spôsobilosti. Súčasne nie je možné u právnických osôb ani hovoriť o tzv. zákonom zastúpení, keďže zastúpenie v prípade právnických osôb je odlišné od zákonného zastúpenia, ktoré sa viaže výlučne na fyzické osoby ako opatrenie kompenzujúce nedostatok spôsobilosti na právne úkony alebo poskytujúce ochranu práv zastúpeného, ktorý nemôže chrániť svoje práva sám. V prejednávanej veci neexistovala pochybnosť o tom, že žalovaný ako právnická osoba mal spôsobilosť samostatne konať pred súdom.

11. Pokiaľ ide o vymedzenie subjektov oprávnených konať pred súdom za právnickú osobu, Civilný sporový poriadok v ustanovení § 72 odkazuje na právnu úpravu hmotného práva. Tým je ustanovenie § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého právne úkony za právnickú osobu robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom, a ustanovenie § 20 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Z týchto ustanovení nepochybne vyplýva, že právne úkony môžu za právnickú osobu robiť aj osoby, ktoré nie sú štatutárnym orgánom, avšak ich postavenie v rámci daného subjektu im takéto konanie za danú právnickú osobu umožňuje. Občiansky zákonník pritom nevyžaduje v týchto prípadoch existenciu písomného poverenia ako podmienku platnosti právnych úkonov týchto osôb konajúcich za právnickú osobu. Zákon vyžaduje písomnú formu poverenia len pokiaľ ide o špecifické zastúpenie právnických osôb zamestnancami podľa § 9 ods. 2 Zákonníka práce, teda v prípade právnych úkonov zamestnancov realizovaných mimo ich funkčného zaradenia vyplývajúceho z organizačných predpisov zamestnávateľa.

12. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný konal pred súdom prostredníctvom svojho zamestnanca A. Y., ktorému udelil poverenie na zastupovanie v spore. Poverenie podpísal predseda predstavenstva žalovaného Mgr. Jozef Antálek. A. Y. bol zamestnancom žalovaného v pozícii právnik, vedúci odborný referent právneho oddelenia. Pre pozíciu podnikového právnika resp. vedúceho odborného referenta právneho oddelenia je obvyklou prácou v mene spoločnosti vystupovať pred všeobecnými súdmi rozhodujúcimi o veciach týkajúcich sa právnickej osoby a robiť v jej mene právne úkony súvisiace s konaním pred súdom. To znamená, že v prípade A. Y. by oprávnenie zastupovať žalovaného v spore bez ďalšieho vyplývalo už zo samotného pracovného zaradenia (§ 20 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka). Poverenie udelené žalovaným tomuto zamestnancovi je možné chápať len ako poukaz na existenciu pracovnoprávneho vzťahu voči súdu a protistrane. K námietke, že poverenie pre tohto zamestnanca nebolo podpísané v súlade so spôsobom uvedeným v Obchodnom registri je potrebné uviesť, že podpísanie poverenia výlučne predsedom predstavenstva žalovaného bolo postačujúce. Udelenie poverenia zamestnancovi na zastupovanie právnickej osoby v spore pred súdom je taký právny úkon, ktorý spadá pod okruh bežnej riadiacej činnosti a ktorý tak môže uskutočniť samostatne predseda predstavenstva družstva, ktorý je súčasne predsedom družstva v súlade s § 243 ods. 5 a 6 Obchodného zákonníka. Uvedené oprávnenie predsedu predstavenstva družstva s odkazom na § 243 ods. 6 druhá veta Obchodného zákonníka vyplývalo z čl. 36 bodu 1 stanov žalovaného, ktoré boli pripojené k vyjadreniu žalovaného (v spise na čísle listu 30).

13. Závery rozhodnutia najvyššieho súdu z 25. novembra 2020 sp. zn. 3Obdo/65/2020, na ktoré dovolateľka poukazovala v dovolaní, nie sú aplikovateľné v prejednávanej veci, keďže tam išlo o odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu, ktorý bol podpísaný v rozpore so zápisom spôsobu konania v Obchodnom registri len jedným z dvoch konateľov obchodnej spoločnosti (nie družstva, ktoré má osobitnú úpravu vo vyššie citovanom § 243 ods. 6 druhá veta Obchodného zákonníka), a teda šlo o priame konanie štatutárneho orgánu a ex lege písomný právny úkon. V prejednávanej veci však vyjadrenie k žalobe za žalovaného nebolo podpísané predsedom predstavenstva, ale zamestnancom, čo je aj podľa záveru najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/65/2020 akceptovateľné: „Samozrejme

však nie je vylúčené, aby splnomocnenie na zastupovanie v konaní za právnickú osobu udelil napr. poverený zamestnanec právnickej osoby (prípadne vnútornými predpismi právnickej osoby určený jej člen) v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka (k tomu vid' aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. júna 2018 sp. zn. 1Obdo/28/2017, bod 31. odôvodnenia, resp. uznesenie najvyššieho súdu z 15. októbra 2018 sp. zn. 3Obdo/24/2018, ako aj bod 57. odôvodnenia nálezu ústavného súdu z 26. novembra 2019 sp. zn. I. ÚS 191/2019).“

14. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že A. Y. bol osobou oprávnenou zastupovať žalovaného v spore a v tejto súvislosti dovolateľka nedôvodne namietala existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. c) CSP.

15. Dovolaťka ďalej namietala, že v konaní došlo k porušeniu zásady rovnosti strán sporu, pretože súd prvej inštancie nevydal rozsudok pre zmeškanie hoci boli splnené podmienky pre jeho vydanie v zmysle § 273 CSP. Zároveň bolo rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené, čím je podľa dovolateľky naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

17. Dovolaťka tvrdila, že došlo k porušeniu zásady rovnosti strán sporu v jej neprospech, a to nevyhlásením rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 273 CSP, nakoľko za žalovaného sa k žalobe vyjadrila neoprávnená osoba.

18. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd dospel k záveru, že poverený zamestnanec žalovaného bol osobou oprávnenou na podanie vyjadrenia k žalobe v mene žalovaného (vid' body 11 až 14 tohto rozhodnutia), neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 273 CSP. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril v určenej lehote, a to podaním z 10. apríla 2018. Postup súdu prvej inštancie, ktorý nevydal rozsudok pre zmeškanie, tak bol správny a nedošlo k porušeniu zásady rovnosti strán sporu.

19. K námietke týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa dovolací súd uvádza, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07).

20. Podľa ústavného súdu zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná absenciou súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaného prípadu, rozporom s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

21. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovení § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočné resp. arbitrárne. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

22. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou žalobkyne týkajúcou sa nedostatku oprávnenia A. Y. na konanie pred súdom za žalovaného v bode 33 svojho rozhodnutia a na základe odvolacej námietky aj odvolací súd v bode 27 svojho rozhodnutia. Odvolací súd vysvetlil, že požiadavka podpisu aspoň dvoch členov predstavenstva v prípade právnych úkonov, pre ktoré je predpísaná písomná forma, sa nevzťahuje na podanie vyjadrenia k žalobe. Poverenie na zastupovanie žalovaného považoval za úkon predsedu družstva v rámci výkonu jeho bežnej riadiacej činnosti, pre ktorého platnosť postačoval podpis predsedu družstva. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožňuje s právnym názorom súdov, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

23. Dovolateľka tiež tvrdila, že „odvolací súd (v bode 13) arbitrárne vo veci vyslovil právny názor, keď aplikoval nesprávny právny predpis na konanie žalovaného pred súdom a to § 9 Zákonníka práce s poukazom, že vady v zastúpení nevidel ani odvolací súd v obdobných veciach rovnakých sporových strán“. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu však nie je zjavné, čo tým mala dovolateľka na myslí, keď v dovolaní neuviedla, v čom konkrétne vidí nesprávnosť aplikácie tohto ustanovenia a v čom by mala spočívať arbitrárnosť postupu odvolacieho súdu. Navyše bod 13 rozhodnutia odvolacieho súdu, na ktorý dovolateľka poukazovala, bol súčasťou tzv. konštatlačnej časti rozhodnutia, t. j. išlo o opis argumentov, ktoré v posudzovanom rozhodnutí uvádzal súd prvej inštancie, teda nešlo o dôvody, o ktoré opieral svoje potvrdzujúce rozhodnutie odvolací súd. To, že súd prvej inštancie odkazuje na závery rozhodnutí odvolacieho súdu v iných skutkovo a právne obdobných sporoch, s ktorými sa stotožnil, nemožno považovať za arbitrárne. Navyše v súlade s konštantou judikatúrou najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie vecí, ktorým je aj prípadná nesprávna aplikácia zákonného ustanovenia, nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (porovnaj R 24/2017, 9Cdo/248/2021).

24. S poukazom na vyššie uvedené, z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia skutkových či právnych záverov, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne závery, ktoré by popierali pravidlá formálnej a právnej logiky alebo taká aplikácia ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Navyše dovolateľka neuviedla žiadne konkrétne námietky týkajúce sa nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a ani obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu dovolateľky.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že nezistil ani vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolanie žalobkyne je tak v rámci ňou vymedzených dovolacích dôvodov (§ 420 písm. c) a f) CSP) procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

26. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP v súlade so zásadou úspechu strany v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), v zmysle ktorej vznikol úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnej žalobkyni (dovolateľke).

27. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.